

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΒΑΦΤΙΣΜΑ

"Όλες ή άοχές είχαν κληθή. Κι' όσες άκόμη δέν είχαν κληθή, θεωρούσαν ήποχρέωσί τους νά παρευρεθούνε.

— Θά βάφτιζεν ό κνρ-βουλευτής!
Και όταν βαφτίζην ό κνρ-βουλευτής, όλες ή άοχές τό θεωρούνε συμφέρον και ήποχρέωσι, καθήκον και ήπολογισμό νά φανούν ότι συνεορτάζουν μαζί του. Μεγάλη μέρα, βλέπετε!...

— Πούδς Ξέροι τί μπορεί νά βγῆ!...

Εκίνησαν λοιπόν από νορίς, άλλοι πεζοί και άλλοι σέ γαϊδουράκια, πού τά επέβαιναν από τους χωρικούς, βάλαν τίς φαμίλιες τους, όσοι είχανε, άπάνω σ' άραιμάδες πού τους έφεραν τών χωριών όι φτωχοί και πεινασμένοι άγροφύλακες, τά έτεροκίνησαν και άεικνίοντα αυτά κορμιά κάθε παραξενιάς δημοσίον ήπαλληλόν. 'Ο άγροφύλακας στά χωριά είνε μάλλον εχουσεμειάζομεν τών κρατικών ήπηρεσιών και τών κρατικών άνθρώπων, παρά φέλιαιας τών άργόν.

"Έτσι λοιπόν έφορτώθηκε και σαρκοπλαταγούσε, σέ κάθε τραχώρισμα τού άραιμά άπάνω στα λιθάρια, ή παχιά κερία τού Γραμματικού, ή Ξυλοτύτα τού δασογίου, ή σοσάφι, ή αλύγιστη, άκίνητη και άκατάδεκτη, όσων παλιουκομένη κερία τού Ειρηνοκόζου — άχ, ήμεις οι δικαστικοί! — ή κερία άγρονόμου, ή ύστρια της παρούς, πού έλεγε άστία στις άλλες και όλες μαζί έξεκαυθίζόντουσαν στή γέλια και μακαρίζανε την ήνοιχτή χαράδι τής:

Πριν νά γίνη βουλευτής ήταν ένας ταπεινός υπάλληλος

"Ε, πού νά ζήσεις χίλια χρόνια, ζωσσιανή, μάς έκανεσ σημερα και γελάσαμε λιγάκι!...

"Ήταν μαζί τους και ή κερία ήπολογού, πού έχει γυρίσει κόμο και ντυσιά, και Ξερεί χώρες και πολιτείες, γιατί ό άντρας της ήπηρετσε στην 'Ακρότα ός άνθρακασπιστής και στην Καρόδια ός έπιλοχίας. "Όλες λοιπόν αυτές και άλλες πολλές, μέ τις δουλέες τους κοντά, μέ τά παιδιά και τά σκυλιά τους, τραβήξαν για τά βαφτίσια τού κνρ-βουλευτή..."

Δέν Ξέρω για ποιά λόγο και για ποιά αίτια ό κνρ-βουλευτής όρισε ήμερα για τί βάφτιση την ήμερα τών Θεοφανών! Έβλε άνεξερενόντες ή βουλέε τού 'Υψιστου και ή σκέψεις και ή καρδιές τών συγχρόνων βουλευτών!...

"Όπως όμως και άν ήτανε τό πράμα, έκίνη την ήμερα ό Τίμος Σταυρός ράχτηκε στό νερό, στην πρωτεύουσα της έπαρχίας, άνεισημωσ, άνευ πομπών και παρατάσεων, άνευ άρχών και έπισήμων, άφού όλοι είχαν φύγει για τό γειτονικό χωριό, κι' αυτοί άκόμο οι παπάδες...

Καλά πού έμεινε κι' ένας παπάς για την τελετή. Κι' έμεινε κι' αυτός γιατί έπασχε από ρευματιζμούς..."

"Αλλά και στό χωριό ή σύγχυσις δέν ήταν λιγώτερη. Τέτοιο Ξαφνικό, τέτοια καταγίδια κρατικών άρχών δέν είχε Ξαναδη ή φτωχή και ειρηνική κοινότης, μέ ένα βουλευτή μάλιστα επί κεφαλής!... Για τό αυτο άφρασαν όλοι τόν παπά τού χωριού, τόν παπά-Μούτρο, νά κανονίση μόνος του τά του Μεγάλου 'Αγιασμού, κι' έτρεξαν νά δούν τους έπισήμους, τους ύπερεπισήμους και τά έπισημόπουλα.

'Επήγανε και όλοι οι παπάδες

— Για κούττα, μορή, όλες κουρεμμένες είνε! Έλεγε ή μά.

— Καμιά άφοφότητα θά έχουν στα μαλιά! άπαντούσε ή άλλ.

Και ή κερίας, πού μόλις είχαν φτάσει, καμάρωσαν σάν γήντρικα σκεπάκια κι' Ξδειχναν ποζάτες τά λούσα τους.

"Η κομπενέζον της κ. 'Υπολογαού έτραβήξε περισσότερο την προσοχή τών χωρικών, περισσότερο κι' από τή φάσσα τού κ. βουλευτού, και τό κεντητό «βελέσσα» της κ. Γραμματικού έθαμιάσθη περισσότερο από τό καμάρωμα τού άστύνου και τις τρυνημένες φράσεις τού κ. δικαστή.

"Όπως κι' άν είχε όμως ή κατάστασις, όλοι εβάζοντε νά τελειώση τό μυστήριο, για νά φάνε.

'Ο παπά-Μούτρος όμως, τού χωριού ό

παπάς, δέν εβάνοτανε άκόμο, κι' οι άλλοι παπάδες δέν μπορούσαν ν' άρχίσουν τό μυστήριο χωρίς νά χοροστατή κι' αυτός!

Μά ό παπά-Μούτρος ήταν άπασοχλημένος αυτή τή στιγμή μέ την κατάδυσι τού Σταυρού. Τριγυρισμένος από δύο-τρεις γυναίκες, πού τού έμειναν πιστές, από τόν ψάλλη και τόν κλητήραάτη, τελούσε άογά και κουρασμένα την ίερή κατάδυσι, μαχράωντας την ψαλιωδία, έπαναλαμβάνοντας επί τούτου τά τροπάρια, τεντώνοντας όσο μπορούσε τά ιδιόμελα και Ξαναλέγοντας Ξε άοχής τις προφητείες:

- * Προσοδοδοδοδοδο
- * τή φωνή τού δούκτος εν τή ερημώ
- * έτοιμάσατε την δδοδοδοδο
- * του, ου, ου, ου, ου, ου, Κυρίου...
- * εϊ, εϊ, εϊ, εϊ, εϊ, ειδοσαν σε δδακα και εφο- (βήθησαν).

"Από τό σπίτι τού κομμάριου έφταναν τώ-ο, ό ένας κοντά στον άλλο οι άγροφύλακες. — Τελείωσε γρήγορα, παπαούλη, σέ παρακαλεί ό κνρ-βουλευτής, γιατί θέλουν νά φάνε! Έλεγον τού παπά-Μούτρο. Μά ό παπάς έξακολουθούσε τό χαβά του:

- * Πά, ω, ω, ω, ω, ως χειροβετήση
- * ό δουλος τόν δεσποτήν!...

"Έφτασε τώρα κι' άλλος άπεσταλιμένος. — Άιντε γρήγορα, άρε πάτερ, σέ περιμένει ό κνρ-βουλευτής κι' ό κνρ-άστύνος, τού φώναζε.

- * Πά ω ω ω ω ω ω φωτίσει
- * ό λυχός τού φωτός!...

Συνέχισε ό παπά-Μούτρος σάν νά μή άκούσε.

— Άφέντη παπά, σέ παρακαλούν νά ζάνης γρήγορα. θά θηνώσουν ή «αρχές»... και τότε άλλοιόμοι μας!...

- * 'Ο Θεός οι κτερησαι ή μάς
- * και ελλογησαι ήμας!...

Οι άγροφύλακες είδαν κι' άπόειδαν για γούσαν πίσω άτρακτο.

— Τι σάς είπε βρε; τους ρώτησαν.

— Ξοιχτίμας ό παπά-Μούτρος τόν κνρ-βουλευτή, άπάντησαν αυτοί.

***
"Ο βουλευτής έθώωσε. Και όταν θυμόνη ένας βουλευτής, όλοι στέκονται άγριεμένοι. Έθεώρησαν όμως καλόν νά μη δείξη τό θυμό του. 'Ο Δεσπότης ήταν δικός του άνθρώπος κι' ό παπάς είνε της δικαιοσύνης τού Δεσποτή. Άφ' ότου δείξη λοιπόν τί αξίζει αυτός, αυτός, μάλιστα, αυτός!...

Δέν τά χωνεύει αυτός τά τέτοια! "Όπως έσκυβε αυτός όταν ήταν μικροψάλληλος σέ μά άχρη τής 'Ελλάδος, έμπρός σέ κάθε βουλευτή, έτσι τώρα πρέπει νά σκυβουν όλοι μπροστά του. Ξερετε τί είν' αυτός; Λάμπει και καταγιάζει σημερα! "Ας τού λέει ό αντίπαλός του ότι δέν πλύνθηκε ποτέ μέ σαπούνι στη ζού του! Τι είνε ή πάστρα τού σώματος και ή καθαριότης της έπιδειμίδος έμπρός στη λαμπρότητα τού άξιώματος και τή σιλιβήδονα τού βουλευτηλικού; Παρ' όλες τού τις κηλίδες, έλαμπε κι' άκτινοβολούσε ό κνρ-βουλευτής στον κόσμο τών ήπαλληλόν και στον άλαλασμένο ντυνιά τών χωρικών, όπως λάμπει ό ήλιος κηλιδομένος — όχι όμως από λίγδες κι' αυτός — μέσα στα σμήνη τών σκατιώνων πλανητών και άπλανών άστέρων..."

Αυτή τή στιγμή έπληρώσε τόν κνρ-βουλευτή ή κερία Διδασκάλου.

- Και τί όνομα θά δώσετε στό μικρό; τόν ρώτησε.
- Έλευθέριος.
- Μά είνε κορτίτα!
- Τότε τό δικό μου: Κύρ-Χαράλαμπος.
- Μά τό δικό σας δέν είνε γένους ηθιακού.
- Τότε θά τό ελώ «Μεγάλη 'Ελλάδα».
- Διό λέξεσι δέν πάνε σ'

ένα όνομα ποτέ!
— Δίκιο έχετε. "Όλα τά είχα έτοιμα και μοναχά τό όνομα δέν είχα σκεφθή άκόμο!

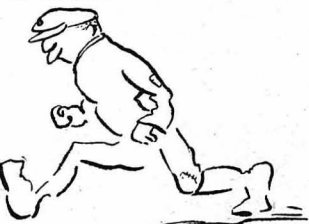
Τότε ή κ. Διδασκάλου εκάτηξε την γύφο φύον, τρεις δηλαδή άγριοσοσινίες πού ήσαν εκεί παρκατά, δύο κορμούς Ξηροδς Ξυνοκορμηλιάς, ένα παλιόκι στήμιο για νά άλωνίζον, τό κλωρό και φρέσκο χρώμα ενός τέλματος πού άπλωνταν στην πλατεία τού χωριού, κι' Ξη

"Αρεμεις, ειπεν ή κερία Διδασκάλου

'Ο παπά-Μούτρος έκανε μόνος του την τελετή

Οι άγροφύλακες οι φτωχοί ετραχά-νε ό ένας κοντά στον άλλον

